

Kalász Márton

VILÁG

Jókai Annának

*Addig ki válaszolt
már eleve, lelkünk csak alkalmi, kényszereikre –
ma?! Válasz-e: vethet tűnődés,
tett sajdítónk, mindebből kérelt épség? Kiteljesedésünk
félelme – mérve semmi omlás,
mondd, hatalmi falakká, közte, képzőletünk-e? Hogy te tengedd
el, Urunk, kézre – vétünk? Vak beismerésünk
halk, képzetek véges kísérete
– így hagy. Hangzó tét pillanatban,
„halnánk angyalarccá”; élénk, társulva: létünk,
makacs kedvek, vélnétek – mintha szárnyba
révül, bújtatnák, arcunk, búcsúzva? kérgen, ha válasz –
áthangzott. Távlát kép is, kint fogalma
köz szerint, mindhez: Ép nap. Ép szegésül – ránk. Mi vétünk?*